De Liefdesarchitect

Bert Overbeek

© 2026, Bert Overbeek
Alle rechten voorbehouden. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

'Wat we niet kunnen weten schept net zo goed ruimte voor mythen, verhalen en de verbeeldingskracht als voor de wetenschap. Dat we iets niet weten, belet ons niet om verhalen te bedenken waarmee we het onbekende invullen. Deze verhalen vormen cruciaal materiaal voor wat ooit op een dag wel bekend zou kunnen zijn. Zonder verhalen zou er helemaal geen wetenschap bestaan. Over datgene wat men niet kan weten, daarover kan men zijn fantasie de vrije loop laten. We zijn tenslotte onze reis naar onze huidige kennis begonnen door verhalen te vertellen.'

Marcus du Sautoy, 'Wat we niet kunnen weten'

'Het is aan de oceanen voorbehouden om voort te gaan in eeuwige deining. Een mens mag meer zijn.'

Heere Heeresma, 'En greep me duchtig bij de keel'

'Als je een organisme zou willen ontwerpen om over het leven in onze eenzame kosmos te waken, om bij te houden waar het naartoe gaat en waar het is geweest, zou je niet voor mensen kiezen om die taak uit te voeren. Maar nu komt een buitengewoon saillant detail: wij zijn daar wel voor uitgekozen, door het lot of de voorzienigheid of hoe je het noemen wilt. Voor zover we weten, zijn wij daarvoor het beste wat er is.'

Bill Bryson, 'Een kleine geschiedenis van bijna alles'

Inhoudsopgave

Deel 1 — Het ontstaan van mensen

Verantwoording

1. Energie, die andere energie kan bezielen
2. De tegenstander
3. Schepping en evolutie van de mens
4. Van fotosynthese tot taalvermogen
5. Ingewikkeldheden bij het interpreteren van bijbelteksten
6. Eerder vogels dan vissen?
7. Adam, ha adam
8. Bezielde energieën
9. Wie is de mens?
10. Verboden vrucht
11. De slang
12. Een wereld vol vrede?
13. Modern times en oude tradities

Deel 2 — Van ondergang naar herstel

14. Wordt de aarde op korte termijn vernietigd?
15. Mijn plannen met de aarde
16. De hof van Eden
17. Afwijzing van de vredeskoning
18. Selecties van boodschappers
19. De overdracht van hemelse boodschappen
20. Selectiecriteria voor een profeet
21. De westerse mens anno 2020
22. Het systeem, het globalisme en complotdenkers
23. Natuurrampen
24. De Apocalyps en de natuurrampen
25. De eerste plaag: klimaatverandering, weerstand en huidproblemen

26. De tweede plaag: de zee, CO_2-opname, overbevissing, de zuurtegraad van de oceanen, olierampen en kwik
27. De plastic soep, zeevonk, rode blauwalg en giftige algenbloei
28. De derde plaag: rivieren, waterbronnen, ziektekiemen, chemicaliën, bevolkingsgroei, industrie en landbouw
29. Klimaatverandering, droogte, stuwdammen, irrigatie, waterconsumptie en gletsjers
30. De vierde plaag: de verzengende zon, Day Zero, warmere zomers, grondwater, zeespiegel en huidkanker
31. De verzengende zon, bosbranden, Australië, Siberië, de Amazone, dierensterfte en bluswater
32. De vijfde plaag: duisternis, vulkaanuitbarstingen, weerstandsvermindering, nucleaire winter, wapens, atoomoorlog en kernrampen
33. Wapens en oorlog
34. De zesde plaag: de Eufraat droogt op, de rivieren van Irak
35. China, Rusland, Japan en de machtscoalities in de wereld
36. Azië, internationale samenwerking en de toekomstige wereldmacht
37. Technologie, schijnwereldvrede, privacy, banken, multinationals, food & gaming, wearables en implants
38. De zevende plaag: de grootste aardbeving, instortende steden, rivieren die hun loop verleggen en tsunami's
39. Gevolgen van aardbevingen en vulkanen
40. De rol van de mens bij natuurrampen: mijnbouw, stuwdammen, waterreservoirs, olie- en gaswinning en oorlogen
41. De rol van god: liefdevol, creatief en trouw aan mijn wezen
42. De tijd en omgeving waarin Johannes zijn Openbaring schreef
43. Het getal 666
44. Bij de troon van god: de vierentwintig oudsten

45. Geesten
46. Cherubijnen en de goden van Babylon
47. De symbolische waarde van een boekrol
48. Dé mens
49. De vier ruiters: verkeer, klimaatverandering, epidemieën, honger en overvloed
50. Wat verandert er met 5G?
51. Het bittere water
52. Voortgaande automatisering, vechtrobots, drones en autonome wapens
53. Wetenschap en atheïsme
54. De plaats van de mens, taal, ziel en bewustzijn
55. Atheïsme en wereldheerschappij
56. De twee getuigen, de gesloten hemel en het water dat bloed wordt
57. Seksualiteit, romantische liefde, intimiteit en porno
58. Porno, afhankelijkheid en de hyperrealiteit
59. Verlangen, trouw en een leven dat genoeg kan zijn
60. Egypte: onderdrukking, propaganda en digitale controle
61. De wereldmacht van de toekomst en de beelden van Daniël
62. Het tweede beest, het systeem en de tegenstander
63. Het sprekende beeld en de verering van macht
64. Het merkteken, digitale identiteit en lichaamsbetalingen
65. Het getal van een mens
66. Babylon en de gruwel van de verwoesting
67. De slang en zijn vijand, het geestelijke Israël
68. De vrouw, de 144.000 en het einde van de hel
69. De slang en zijn destructie
70. De ondergang van het rijk en de begrenzing van de slang
71. Het opstandingslichaam
72. De laatste opstand en de poel van vuur en zwavel
73. Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde
74. De prachtige toekomst van de mensheid
75. Totale verzoening

Verantwoording

Dit boek is geschreven vanuit het perspectief van 'god'. Dat vereist een toelichting vooraf. Natuurlijk denk ik niet dat ik namens god spreek, of dat de god in mijn boek God ìs. Evenmin denk ik dat ik een profeet ben, of iemand die precies begrijpt of er een plan is en welk plan dat dan zou zijn. Dat laat ik aan de *newborns* over (-;

Is dit belangrijk? Ja, voor mij wel. Ik heb vanuit de Joodse tradities, die ik als 'goj' mocht bestuderen, geleerd dat we allemaal onze eigen voorstelling mogen hebben van God, zolang we maar rekening houden met het feit dat God totaal anders kan zijn dan wij denken.
Dat besef heeft me gedurende dit boek steeds voor ogen gestaan.

Ik volg in het boek echter wel bijbelse vertellijnen en bronnen. Het is, als het ware, mijn framework om het verhaal te vertellen van de oerknal tot onze tijd. Zo pas ik de evolutie in in het scheppingsverhaal van Genesis. En de toekomst hang ik aan de kapstok van de Openbaring van Johannes.

Maar dit hoeft mensen, die niets hebben met de bijbel of een godheid, niet af te schrikken. Er is genoeg wetenschap door het verhaal gevlochten en daarin heb ik

geprobeerd zoveel mogelijk betrouwbaar te zijn in de wetenschappelijke informatie. Natuurlijk staat de god van dit boek niet op één lijn met atheïstische wetenschappers, maar dat hoeft je als atheïst niet tegen te houden het boek te lezen.

Doorn, 27 oktober 2026

Deel 1
Het ontstaan van mensen

Hoofdstuk 1 Energie, die andere energie kan bezielen

Nee, ik ben geen man met een baard. Dat jullie dat denken, komt mede door Michelangelo, El Greco en al die andere schilders, die mij ondanks het bijbelse beeldenverbod toch hebben afgebeeld. Die menselijke voorstelling bestond overigens al vóór hen. Ik ben nooit een man met een baard geweest. Niet eens een man. Dat beeld is gevormd door culturen, waarin mannen een dominante positie hebben. En omdat mannen gemiddeld fysiek sterker zijn dan vrouwen, zijn dat nogal wat culturen.

De mens vormt de dingen om naar zijn beeld. Het moet allemaal lijken op zichzelf of op de dingen die hij heeft bedacht. Kijk naar de antropomorfe robots, waarin mensen graag iets van zichzelf herkennen, al kan een bijna menselijk uiterlijk ook ongemak oproepen. De mens wil begrijpen. Omdat hij anders bang wordt. En moeite heeft om iets te accepteren. Hij bedenkt formules, waarmee hij de natuur probeert te beschrijven. Om dan te ontdekken dat zelfs wanneer de formules de processen goed beschrijven, de uitkomsten lang niet altijd nauwkeurig te voorspellen zijn. Dit komt voor bij de groei van populaties van levende organismen, de ritmes van het hart, bepaalde bewegingen van planeten en bij het weer. En dan wordt de chaostheorie van stal gehaald, die onderzoekt hoe kleine verschillen in

beginvoorwaarden tot grote verschillen in uitkomsten kunnen leiden. Want de dingen moeten per se begrepen worden.

Geeft niet, iedereen heeft zijn beperkingen, ook jullie. Ik ben daar heel mild over. Misschien door mijn ouderdom. Wat of wie ben ik dan? Dat zal ik zo vertellen. Ik zal je eerst vertellen hoe mijn intrede in jullie universum plaatsvond. Mij was lang voordat jullie universum ontstond al bekend dat er een oerknal zou plaatsvinden. Een uitdijing van de ruimte zelf vanuit een ontzettend hete en dichte vroege toestand. Hoe het allereerste begin eruitzag, weten jullie nog niet precies. Jullie universum was echter, geboren. Voor mijn soort is het ontstaan van een universum geen onbekende gebeurtenis. Voor jullie mensen iets waar je, zou je je er echt in verdiepen, krankzinnig van kan worden. Maar er worden regelmatig universums geboren in wat ik voor jullie een lichtsoep zal noemen. Wanneer ik mijn werkelijkheid zo beschrijf, geef ik jullie een beeld. Ik spreek over een geestelijke werkelijkheid, die jullie niet met de deeltjes en meetinstrumenten van jullie universum kunnen beschrijven.

Sommigen van jouw soort denken dat jullie universum het enige is dat bestaat. Ik weet wel beter. Er zijn oneindig veel universums. Mijn soort is niet gebonden aan jullie ruimtelijke afstanden, lichtsnelheid en temperatuur. Jullie kennen wel iets anders: door de

uitdijing van de ruimte kunnen afstanden tot verre sterrenstelsels sneller toenemen dan het licht ze overbrugt.

Dat is geen beweging door de ruimte boven de lichtsnelheid. Onze mogelijkheden behoren tot een andere werkelijkheid. Een grote hoeveelheid universums is voor ons heel normaal. Zoiets als een tuin met heel veel planten. Maar goed. Ik ben dit verhaal niet begonnen om tegen je op te scheppen, of om me groot voor te doen. Dat ik oneindig veel meer weet, begrijp en kan, heeft me niet onbescheiden gemaakt. Wel word ik er erg blij van. Een happy godheid is nooit weg, toch? En ik wil er graag zoveel mogelijk wezens van laten meegenieten. Dus ook jullie, de mensen.

Ik ben geen man met een baard, maar een geslachtsloze energie. Geestelijke energie, als je er een naam voor wilt hebben. Ik ben een energie die andere energieën kan bezielen. Ik kan richting geven aan de dingen die leven. Ik kan leven genereren, door in te grijpen waar ik dat nodig acht. Zo kan ik bijvoorbeeld mutaties veroorzaken in DNA. Voor mij geen ingewikkelde handeling. Ik maak gewoon gebruik van de krachten, golven, deeltjes en wetten van de natuur. Ik kan ook bestaande zaken omvormen. Of natuurlijke processen stopzetten of vernietigen, maar ik hou niet zo van vernietigen. Ik hou ook niet van vergankelijkheid. Vooral omdat vergankelijkheid niet nodig is. Jullie heelal is

vergankelijk. De geestelijke werkelijkheid waarin ik verblijf, is dat niet.

Snap je iets van wat ik zeg? Ik vermoed van niet. Ik heb mezelf weleens vaker onthuld, een tipje van mijn sluier opgelicht. En wat denk je? Baf, de hele bende in de war! Arme mensen. En toch hebben jullie me allerlei namen gegeven. God is in jouw taal de meest bekende. Hoewel ik allerlei boodschappen naar jullie heb gezonden over mijn aard en wezen, is het meeste sterk vervormd overgekomen. Mensen zijn mensen, altijd ingebed in biotopen en contexten en culturen, die remmend werken op de overdracht van hemelse boodschappen. Laat dat woord 'God' dan ook maar zitten. Spreek liever over de Opperbouwmeester, of de Liefdesarchitect.

Ik ben energie, en beschik over het vermogen andere energie te bezielen. Probeer het te begrijpen, hoewel dat heel moeilijk zal zijn. Vergelijk het met een voetballer die een schop tegen een bal geeft. Zo brengt hij een voorwerp in beweging dat niet uit zichzelf kan bewegen. Bij wijze van vergelijking zou je kunnen zeggen dat hij de bal bezielt. Op dezelfde manier beziel ik energie.

Zodat er deeltjes kunnen ontstaan, die zich onder geschikte omstandigheden verbinden, en processen op gang komen die bijvoorbeeld hitte en licht voortbrengen. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat ik dat steeds doe. De natuur doet een heleboel zelf. Daar bemoei ik me niet

mee en dat zou ook niet goed zijn. Maar op sommige momenten doe ik het wel.

Jullie universum was geen schepping die ik als zodanig had bedoeld. Het ontstond als een ongewenst, maar noodzakelijk gevolg van de confrontatie tussen mij en de hoogste cherubijn, die mijn tegenstander werd. Zijn verdrijving van de heilige berg viel samen met het begin dat jullie de oerknal noemen. Hij heeft jullie universum dus evenmin geschapen. Hoe die gebeurtenis in de geestelijke werkelijkheid tot jullie materiële werkelijkheid leidde, kan ik jullie niet met een eenvoudige natuurkundige formule uitleggen. Nadat het universum was begonnen uit te dijen, ben ik erin binnengetreden om vorm te geven aan een mooi plan. Een plan dat ik heb bedacht door mijn creativiteit, en door iets dat jullie onvoorwaardelijke liefde noemen. Ik beschik namelijk over scheppingsdrang om liefde te genereren. Via die liefde breng ik iets moois tot stand. In een universum waarin vergankelijkheid regeert. Waarin groei bloei genereert, maar bloei helaas tot verval leidt. En waarin de dood uiteindelijk regeert over alles wat vergankelijk is. Deze wereld is echter een tussenfase. Mijn plan reikt verder.

Jullie universum dijde uit en zou de ruimte worden waarmee ik aan het werk ging. Een uitdaging. In jullie religieuze boeken wordt vaak gezegd dat God de hemel en de aarde schiep. En daarmee werd dan gedacht aan

het universum en de wereld, alsof ik die van begin af aan precies zo had willen maken. Wat lariekoek is. Zoals het ook lariekoek is dat ik het kwaad 'geschapen' zou moeten hebben. Ken je die redenering? Die gaat ongeveer als volgt.

'Als ik naar al dat leed in de wereld kijk, oorlogen bijvoorbeeld, denk ik: waar komt dat vandaan? Als er een god zou zijn, moet hij toch ingrijpen? Dat kan hij toch niet oogluikend toelaten?'

Je zou hier iets op kunnen tegenwerpen.

'Oorlogen zijn mensenwerk. Het zijn mensen die oorlog voeren.'

Maar dat zal geen zoden aan de dijk zetten.

'Maar het is god die de mensen geschapen heeft. Toch? Dan kan hij toch iets doen?'

Je werpt dan bijvoorbeeld tegen, dat de mens misleid is.

'Maar hoe komt dat dan?' vraagt je gesprekspartner.

'Doordat de duivel hem heeft verleid,' mompel je.

'Maar waar komt die duivel dan vandaan?' vraagt de ander. 'Die moet dan toch ook door G'd zijn geschapen?'

Ach ja, die duivel. Zoals ik geen man met een baard ben, zo is de tegenstander, ook wel satan genoemd, geen

wezen met een sik en bokkenhorens. Hij is de geestelijke energie die schuilgaat achter destructie. Alles wat gericht is op destructie en vernietiging, op het bevorderen van vergankelijkheid, wordt aangestuurd vanuit zijn energie. Of het nu gaat om verslechtering van het milieu en het klimaat, of om vernietiging van de menselijke geest en het menselijk lichaam door alcohol, drugs of andere ongein. Die destructieve energie is dat wat jullie de duivel zijn gaan noemen. En ja, die destructieve energie is doelgericht met iets bezig.

Een doelgerichte en bezielende kracht in quarks, fotonen en neutrino's is door jullie wetenschappers niet aangetoond. Daarom behandelen zij dit niet als een gevestigde wetenschappelijke verklaring. Jullie wetenschappers zijn inventief en slim, maar ze geven zelf toe dat hun kennis beperkt is. Hun meetinstrumenten kennen beperkingen. En verder is de kennis, zoals zij dat noemen, 'voortschrijdend'. Ze weten steeds meer, maar dat betekent ook dat je moet vaststellen dat sommige dingen die zij vijftig jaar geleden beweerden, inmiddels zijn bijgesteld of verworpen. Andere inzichten houden stand. Hoe zit dat met wat zij vandaag de dag beweren? Ook daarvan zal een deel worden bijgesteld. Welk deel, weten jullie nog niet.

Laten we jullie universum nog eens bekijken. Wat wil die destructieve energie daar doen? Ze wil alles wat bij mensen en op aarde ontstaat vernietigen, liefst zo snel

mogelijk. Maar lukt het niet snel, dan mag het van hem ook langer duren. Ze wil bovendien het idee geven dat de dingen kil zijn, zonder enig plan of doel. Dat alles wat ontstaat een toevalligheid is. Ze maakt gebruik van de vergankelijkheid waardoor sterren sterven, materie in zwarte gaten verdwijnt en sterrenstelsels veranderen. Ook jullie zon zal ooit haar huidige vorm verliezen, met gevolgen voor het leven op de planeten die om haar heen bewegen. Dus ook voor jullie. Overigens ontstaan in sterren ook de elementen waaruit planeten en levende wezens bestaan, en verspreiden sterren bij hun levenseinde een deel van die bouwstoffen door de ruimte. Zo kan wat vergaat ook bijdragen aan iets nieuws. Hij kan afbreken wat bestaat. Maar zelf iets uit niets of iets scheppen, dat lukt hem niet. Hij maakt gebruik van bestaande materie en processen om zijn destructieve doelen na te streven.

Mijn tegenstander heeft jullie universum niet geschapen. Maar de vergankelijkheid ervan bood hem mogelijkheden om zijn destructieve bedoelingen uit te voeren. Ik doorzag wat hij daarmee zou doen, al voordat jullie universum ontstond. En als macht van het scheppen, van de liefde en als macht van de eeuwigheid, nam ik mijn verantwoordelijkheid. Ik moest als tegenwicht liefde bouwen en licht brengen in dat nieuwe universum. Op essentiële momenten. Niet steeds. Maar soms ineens binnendringen met liefde, scheppingsacties en licht. En daar had ik al heel wat ervaring mee.

Er was één beperking. Ik zou mij nooit schuldig mogen maken aan dezelfde destructieve methodes als mijn tegenstander. Deze energie van de vergankelijkheid, die men in het Hebreeuws satan oftewel de tegenstander noemt. Men heeft deze energie nogal eigenaardig afgebeeld in de menselijke geschiedenis. Kijk in dit verband maar eens naar de schilderijen van Jeroen Bosch. Laat dat beeld maar los. Het is een destructieve energie, het tegenovergestelde van licht.

Die tegenstander kan helaas ook kwaadaardige middelen gebruiken. Dat hoort bij zijn destructie. Ik ben veel beperkter in mijn middelen, al beschik ik dan ook over veel meer vermogens. Maar een macht van liefde kan niet zelf een voorbeeld van haat geven. Dus moet ik liefdevol blijven. Mijn tegenstander heeft deze beperking niet, hij kan goed en kwaad gebruiken naar behoeven om zijn destructieve doelen na te streven, snap je?

Dat is wat ik de schrijver van het boek Job heb laten vertellen. Overigens krijgt de tegenstander daar wel grenzen opgelegd: eerst mag hij Job zelf niet aanraken, later moet hij diens leven sparen. Zijn ruimte is daar dus niet onbeperkt. Daarin is mijn boodschap trouwens goed doorgekomen. De schrijver heeft hem vrijwel zonder ruis weergegeven. Die ruis, die bij sommige andere bijbelschrijvers optrad wanneer ik iets probeerde over te brengen, was bij Job minder groot. Vergeet niet dat mijn boodschappen via jullie brein hun weg naar menselijke

taal moeten vinden. Daar zijn chemische en elektrische processen bij betrokken. En dan zijn er nog de culturele invloeden en menselijke interpretaties, vaak handige instrumenten voor mijn tegenstander om als stoorzender te fungeren tussen de mens en mij. Die instrumenten hebben echter minder invloed gekregen in het boek Job.

De tegenstander kan zich tot het kwaad wenden, dingen vernietigen, mensen vermoorden, explosies laten plaatsvinden, drugs introduceren, overstromingen en aardbevingen veroorzaken en het klimaat op jullie planeet ontregelen. Ook kan hij jullie, mensen, de vreselijkste dingen laten doen uit doodsangst, omdat hij de dood in zijn macht heeft. Want veel angst hangt samen met overleven, en heel veel gedrag is gericht op het vermijden van gevaar, verlies of dood. Oorlogen, ongelijkmatige verdeling van voedsel of land, het heeft er allemaal mee te maken.

Ik hoef het kwaad, de destructie, niet te bestrijden met kwaad. Als ik dat doe, versterk ik het immers? De tegenstander zal dan de slachtofferrol aan kunnen nemen ten overstaan van de kosmos en alle wezens in de geestelijke werkelijkheid waarover ik je vertelde. Hij zal kunnen zeggen dat hij wordt aangevallen, en zo een hoeveelheid met hem sympathiserende energieën kunnen meesleuren. Het zal niet de eerste keer zijn. Mijn antwoord op zijn destructie blijft liefde en scheppingskracht. Zijn afbraak zal uiteindelijk ook

hemzelf treffen. Het is een kwestie van wachten. Geduld hebben. Sinds hij op aarde is geworpen, is hij afhankelijk geworden van de wereld die hij zelf afbreekt. Dat was een latere gebeurtenis dan zijn verdrijving van de heilige berg. Door zijn destructie ondermijnt hij uiteindelijk zijn eigen bestaan. Als je alles afbreekt waarvan je afhankelijk bent, word je een briesende leeuw die in het luchtledige hapt. Je hebt geen voedsel meer, en sterft. Zijn ondergang is echter niet het laatste wat er met hem gebeurt. Daarna volgen de loutering en uiteindelijk de verzoening. Daar zal ik later meer over vertellen. Bovendien zijn er een aantal engelen en cherubijnen die mij beschermen, en oorlog tegen hem voeren. Niet met wapens; hun antwoord op zijn destructie is scheppingskracht en onvoorwaardelijke liefde. Iedere mens die een poging doet om onvoorwaardelijk lief te hebben, of hij nu boeddhist, ietsist of moslim is, levert een bijdrage aan de oorlog tegen destructie en vergankelijkheid.

Tot het moment dat het kwaad zichzelf zal vernietigen, zal ik mij moeten richten op het verspreiden van liefde. Ook zal ik hier en daar creatieve en constructieve interventies moeten doen om de boel naar het licht te bewegen. Naar onvergankelijkheid en opbouw in plaats van teloorgang. Zoals ik ooit een aantal malen deed tijdens de ontstaansgeschiedenis van jullie aarde. En daar is toch iets moois uit voortgekomen. Ondanks de pogingen van de tegenstander om al dat moois te vernietigen. Dat zijn destructie ook in natuurrampen zal

ontaarden, heb ik laten vertellen in de Apocalypse van Johannes, en in andere profetische boeken. Veel later in dit boek zal ik het daarover hebben. Nu eerst maar eens vertellen hoe de evolutie van jullie universum, zonnestelsel en aarde is verlopen.

Hoofdstuk 2 De tegenstander

Omdat je in West-Europa woont, waar het christendom de eeuwen heeft gedomineerd, zal ik mijn verhaal zodanig vertellen dat het begrijpelijk voor je is. Ik zal her en der dan ook wat bijbelse beelden gebruiken. Dat wordt lang niet door iedereen gewaardeerd. De bijbel is een boek dat steeds minder mensen nog serieus nemen. Dat ligt niet aan de schrijvers, maar aan de manier waarop het boek door de eeuwen heen geframed is. Als een dogmatisch boek, als de enige echte goddelijke waarheid, dat vol beperkende wetten en regels staat. En wie zich er niet aan hield, kreeg er van langs of werd psychologisch onderdrukt. Zeer kwalijk. Mensen zijn gemarteld, en via de inquisitie en andere ellendige instituten zelfs op brandstapels beland. Je begrijpt wel dat ik als macht van de liefde daar niets mee te maken had of wilde hebben. Ook hier gaat het weer om vernietiging en destructieve krachten. Dat is nooit van mij.

Ik ben van nature mild en vergevingsgezind. Ik heb dan ook geen hard oordeel over menselijke fouten. Maar gemakkelijk maken ze het elkaar niet. En daar word ik wel een beetje treurig van. Ik schiet nog weleens in de lach, als ik zie hoe mensen omgaan met dingen waarvan ze weinig tot niets weten. Ik zeg niet dat jullie niet knap zijn, maar jullie weten ook heel veel niet. Hele knappe wetenschappers melden dit eerlijk.

Maar genoeg erover. Ik wil het nog even over mijn tegenstander hebben. Kijk, in jullie bijbel staat een stuk dat ik ooit doorgaf aan de oude profeet Ezechiël, zo ongeveer net na het jaar 600 voor Christus.

Het is bij hem gelukkig vrij goed doorgekomen. Heel veel dingen die ik aan bijbelschrijvers heb doorgegeven zijn vervormd. Ruis. Door de tegenstander, die er van alles doorheen heeft gemengd. Culturele en tijdgebonden zaken. Maar ook de beperkingen van de schrijvers zelf. Ze zijn immers onderdeel van de culturen waar ze uit stammen. Daar is op zichzelf niets mis mee, maar ze kunnen sommige dingen hierdoor niet goed begrijpen. In de tijd dat ze bijbelboeken schreven dachten ze bijvoorbeeld dat ik me met oorlog bemoeide. Ik gaf ze dan beelden door van de toekomst, waarin het kwaad zichzelf vernietigde. Zij dachten dat ik dat zou gaan doen. Beïnvloed als ze waren door de godsdiensten van de omringende volkeren, waarin goden hun aanhangers in oorlogen zouden bijstaan. Maar ik heb niets met oorlog. En dat hadden ze dan weer wel kunnen weten. Ik ben namelijk de geest van de liefde. En oorlog behoort tot de natuurdriften van de mens; dat wat de mensen gemeen hebben met de dieren; dingen zoals overlevingsinstinct, voortplanting, angsten, nesteldrang en initiatieven om voedsel te verkrijgen.

Er zijn genoeg voorbeelden te vinden in de natuur. Chimpansees en mieren vernietigen elkaar ook in

oorlogen. Dus is het iets dat toebehoort aan de destructieve kant van de natuur, van de materie. Het is iets biologisch dat samenhangt met onder meer territorium, voedsel en voortplanting, en ook met angst. Maar het heeft niets met mij te maken. En de tegenstander maakt er gebruik van, dat mensen dat wel denken.

Achter deze vernietigende eigenschappen van levende natuur zitten de zaken, die jullie overlevingsstrategieën noemen. Het gaat om genen, die zich reproduceren. Ik hoor mensen wel eens zeggen dat de genen dat ook 'willen'. Maar genen willen niets, die reproduceren zich alleen maar; een zeer belangrijke drijvende kracht achter alles dat leeft. Ik besta niet uit genen. Ik ben mannelijk noch vrouwelijk. Ik ben een geestelijk wezen. Wanneer ik mezelf energie noem, probeer ik jullie een beeld te geven van mijn werking. Ik kan inwerken op licht, wrijving, aantrekkingskracht, energie- en geluidsgolven, maar ik besta niet uit die natuurkundige verschijnselen. Hoe ik vanuit de geestelijke werkelijkheid op de materie inwerk, en wat ik ermee kan, is voor jullie een raadsel. Ik kan me er zodanig in mengen, dat ik dingen kan genereren, kan laten ontstaan en laten verdwijnen. Ik ben meester over de wetten van de energie, en ken alle sleutels tot beïnvloeding. Ik zou het heelal kunnen laten ontploffen. Maar dat zou strijdig zijn met mijn liefdesaard.

Ik ga de vernietiging juist opheffen.

Er is een bijbelhoofdstuk waarin iets over de tegenstander wordt gezegd dat dicht bij de werkelijkheid komt. Het gaat om het 28e hoofdstuk van Ezechiël. Dit hoofdstuk is een nogal boosaardige tekst over de vorst van Tyrus, een oude havenstad in Zuid-Libanon. Maar in bepaalde verzen, zo ongeveer vanaf vers 12, gaat het niet over de vorst, maar over de Tegenstander die hem spiritueel inspireerde. De profeet in het Ezechiëlhoofdstuk spreekt tegen een wezen dat ooit volmaakt was, en volmaakt mooi. Hij woonde in Eden, mijn hof en tuin, en was bedekt met edelstenen, die met gouden zettingen op hem waren vastgezet. Hij leefde op wat in jullie taal mijn 'heilige berg' wordt genoemd. Deze berg is natuurlijk een metafoor. Wij kennen in onze dimensies namelijk geen bergen, maar wel hoogten. Spirituele hoogten. Dat de tegenstander daar ooit ook leefde, betekent dat hij voorheen in mijn directe omgeving mee hielp om liefde en creativiteit te brouwen. En daarin was hij niet de geringste. Hij mocht tussen de vurige stenen komen. Hij was mijn grootste vertrouweling en vriend, in een omgeving die jullie ooit zullen kennen, maar waar jullie nu nog geen idee van hebben.

Vanaf de dag dat ik hem maakte was hij volmaakt. Hij was eigenlijk de eerste messias, alleen niet op jullie aarde, maar in die andere dimensie waar wij vandaan komen. Maar dingen veranderden. Hij werd jaloers op mijn macht, en begon over mij te roddelen. Zo werd hij de

gevallen morgenster en ik moest hem wegsturen van mijn heilige berg. Die verdrijving viel samen met de gebeurtenis die jullie de oerknal noemen. Zijn provocatie en de confrontatie die daaruit volgde, hadden een ongewenst gevolg: het ontstaan van jullie materiële universum. Hij heeft dat universum niet geschapen. Het ontstond als gevolg van wat er tussen ons gebeurde. Ook voor mij was dat ontstaan geen doel op zichzelf. Het was een zeer bijzonder privilege, dat hij daar had mogen zijn. Ik nam hem het af, want wie creëert zoals ik heeft ruimte en vrede om zich nodig. Als je vernietigt kan je altijd je gang gaan. Dat kan vrij gemakkelijk. Je pakt het geschapene, en maakt het stuk. Om iets te vernietigen hoef je niet veel te doen. Je pakt een voorwerp en hakt het in stukken. Maar om iets te maken heb je intelligentie nodig en liefde voor wat je maakt en ruimte. Iedere kunstenaar of ontwikkelaar van techniek zal dat kunnen beamen. Mijn heilige berg was de plek waar ik mijn kunstwerken vrijelijk kon ontwikkelen. En zijn aanwezigheid dreigde dat te bederven. Hij moest daarom weg; ook om mij niet te storen in mijn werk. En om te voorkomen dat hij belangrijke dingen vernietigde.

Hij verloor zijn liefdevolle kracht en schoonheid en werd mijn Tegenstander. Waar hij voorheen wijsheid had en meehielp aan mijn scheppingswerk, en liefdevol was, raakte hij die aard nu kwijt. Dat wil zeggen: zijn kennis en vermogens had hij nog wel, maar hij benutte ze niet meer voor liefde en opbouw. Hij werd ijdel, begon

dingen die we maakten te vernietigen. Hij loog en misleidde de andere cherubijnen. Cherubijnen zijn de allerbelangrijkste engelen in mijn omgeving. Het zijn mijn allersterkste vrienden.

Ezechiël voegt er dan nog aan toe dat ik mijn tegenstander op aarde heb geworpen. Daar trad toch weer wat ruis op. Iets wat ik de schrijver niet kwalijk neem. Ook hij was een kind van zijn tijd. Ik herhaal dat hij in een tijd opgroeide, waarin vrijwel alle volkeren van die tijd zeiden dat goden hen hielpen bij oorlogen. Hij wilde daar iets tegenover plaatsen. Mijn god is veel sterker, zoiets. Die verslaat zijn tegenstander met groot gemak.

Dat ik hem met geweld op aarde wierp, heb ik echter nooit gedaan. Zijn latere val op aarde was een andere gebeurtenis dan zijn verdrijving van de heilige berg. Bij die eerste gebeurtenis ontstond jullie universum. Pas veel later kwam hij op aarde terecht. Dat was een gevolg van zijn verdere afkeer en woede. Hij veroorzaakte zijn eigen val. En eenmaal op aarde werd hij afhankelijk van die aarde. Jullie hebben er dus te maken met een macht die probeert alles destructief te beïnvloeden. Dit doet hij om te voorkomen dat ik mijn liefdesrijk sticht. Alles wat op de aarde positief begint verandert in negatieve zin en is eindig, of het nu om de ontdekking van nieuwe techniek gaat, of om de romantische liefde.

Mijn plan is onder meer om uit jullie materiële bestaan de dood en vergankelijkheid weg te nemen. Om eeuwigheid te realiseren. Daarmee zal ook alle angst, oorlog en verdriet verdwijnen. En jullie mensen spelen daarbij een centrale rol. Sterker nog: mensen gaan later mijn plan in het leven van alledag vormgeven. De evolutiewetenschap beschrijft geen vooraf vastgesteld einddoel. Maar de mens is zeer zeker een middel om het doel van mijn plan te bereiken, en in die zin wel degelijk de kroon op de evolutie.

De tegenstander wil dit plan koste wat het kost verhinderen. Dus moet deze zeer belangrijke schakel, de mens, verleid worden. Met amusement en technologie, die in de beelden van magie uit de Openbaring van Johannes worden beschreven, en met pornografie, die zich op lust richt en niet op liefde, terwijl liefde duurzaam kan zijn en lust in de loop van een mensenleven kan veranderen. Daarover, zoals gezegd, later meer.

Ik moet bekennen dat de val van de tegenstander, hoe goed ik hem ook voorspelde, voor mij een enorm rouwproces tot gevolg had. Gevoel behoort tot het bezielde bestaan; denk maar aan de mens. De geestelijke wereld en het materiële bestaan raken elkaar in jullie, maar vallen niet samen. Mijn antwoord is mijn plan, dat nog steeds van kracht is. Al heb ik, om dat plan te realiseren, wel allerlei tussenwegen moeten ontwerpen,

troostende geesten moeten sturen, en oosters-spirituele technieken zoals yoga en mindfulness moeten ontwerpen. Zou ik dat niet hebben gedaan, dan was er van mijn plannen weinig terecht gekomen.

Hoe dan ook: je weet nu iets van de geschiedenis van mijn tegenstander en mij. Laat één ding duidelijk zijn: ik voer geen strijd met zijn destructieve middelen, want daarmee zou ik als liefdesmacht mijn identiteit verliezen. Hij mag zijn gang gaan, want dat is de enige manier om de vernietiging, de vergankelijkheid en de destructie te laten afsterven in deze aardse dimensies. Ik laat hem begaan en richt me niet op destructie, maar op een constructief antwoord op zijn pogingen om te vernietigen wat ik opbouw. Op scheppen, niet op vernietigen…en uiteindelijk zal dat tot zijn ondergang leiden. Door de aarde waarvan hij afhankelijk is te vernietigen, ondermijnt hij ook zijn eigen bestaan. Zijn ondergang gaat vooraf aan de loutering die hem uiteindelijk tot verzoening zal brengen. Op alle niveaus. In jullie mensenwereld, in de wereld van de quarks, protonen, neutronen en elektronen, in de omgeving van cellen en genen, en in de wereld van licht, krachten en energie.

Ben ik nu almachtig? Zeker. Absoluut. Maar ik ga geen verraad plegen aan mijn aard. De aard van liefde, geduld en schepping. Je bent nu eenmaal wat je doet. En alle dingen hebben hun tijd. Dat geldt ook voor het

destructieve, het kwaad. Opkomst van destructie, verval van destructie en ondergang van destructie; daar kan je niet zomaar in treden, dat moet je laten gaan, wil je er definitief van verlost worden. Het is een lange termijn verhaal, en mensen leven maar kort. Alle wezens, alle intelligentie in de universums, en ook die op aarde, hebben iets te leren: namelijk dat dingen niet ophouden met de vergankelijkheid van de materie, en dat dingen tot leven kunnen komen door liefde en bezielende energie. Die energie ben ik en ik kan me ook klonen in kleine en grote hoeveelheden, en die bezielende en bezielde energie heb ik overal uitgezet in jullie universum.

Mensen bekijken alles op aardse schaal. De dood vinden jullie iets vreselijks, omdat je niet precies weet wat erna komt. Zou je dat weten, dan zou je minder verdrietig zijn als iemand sterft. Dat wil zeggen: de ziel behoort tot de geestelijke werkelijkheid. Haar bestaan is wetenschappelijk niet aangetoond, maar daarmee is mijn verhaal over haar nog niet verteld. Ik noem haar een pakketje geestelijke energie, maar ik onthul hier niet hoe ze eruitziet. Er moet iets geheim blijven, om iets aan de verbeelding en geloof over te laten, want de motor van liefde is vertrouwen en geloof. De ziel kan overigens beter ‘mind’ of ‘bewustzijn’ genoemd worden. Je ziel is een bewustzijn met mogelijkheden, ervaringen en herinneringen. Ze bestaat niet uit quarks of andere materiële deeltjes. Je lichaam behoort tot de materiële

wereld; je ziel behoort tot de geestelijke wereld. Het is in feite de software die om reden van een leerproces in het menselijk lichaam wordt geplaatst gedurende een leven.

Dat leerproces is kort samen te vatten. Mensen hebben het vermogen en de opdracht om zich te ontwikkelen van een natuurdriftig wezen tot een geestdriftig wezen. Van een wezen dat aangestuurd wordt vanuit de natuurdriften van het biologische lichaam, tot een wezen dat zich vanuit zijn bewustzijn laat aansturen. Daarbij gebruikt het in dit leven zijn brein, waaronder de prefrontale cortex. Het brein is het instrument waarmee het bewustzijn zich in de materiële wereld uitdrukt. Dat vereist ontwikkeling van dat bewustzijn. En er is een doel. En dat doel is te laten zien dat je binnen een vergankelijk universum, met behulp van cellen, quarks, fotonen en wat al niet meer, iets kunt maken dat liefde en scheppingskracht heeft. En wel zo, dat de vergankelijkheid niet meer domineert in je denken.

Vergankelijkheid, domineren, denken; sorry, ik praat in vaagheden. Een kleine uitleg. Als vergankelijkheid je doen en laten niet meer beheerst, ben je vrij van angst. Daarmee bedoel ik: als je angst voor je toekomstige dood, voor pijn en ziekte, voor verlies van dierbaren, voor huis en haard en onderkomen, niet meer zo'n vat op je heeft, dan leef je een stuk zorgelozer, en verdampen je angsten.

Vrij van angst zijn zou een heel mooi doel kunnen zijn voor mensen. Maar dit krijg je niet voor elkaar als je

vooral naar de impulsen van het materiële lichaam luistert. Kijk naar dieren, die dat ook doen. Kijk hoe angstig ze zijn bij onweer of brand. En dat zijn dan nog functionele angsten, maar honden en katten zijn ook angstig bij het geluid van vuurwerk, zelfs wanneer ze binnenshuis veilig zijn. Kunnen ze die veiligheid beoordelen? Vaak niet. Ze volgen de impulsen van hun lichaam en duiken weg onder sofa's en kasten. Mensen zullen niet direct wegduiken onder stoelen of banken, maar hebben ook de neiging om bij angsten te snel te handelen. Zij hebben echter ook het vermogen om tegen deze impulsen in te gaan, als zij even zouden nadenken. Daarom zijn mensen wèl en dieren niet ontworpen om zich, zoals ik dat wat statig noem, tot een geestdriftig wezen te ontwikkelen. Je mag ook spiritueel wezen zeggen. Toch kunnen ook dieren handelen op een manier, die mensen als geestelijk interpreteren. Ze kunnen bijzonder intelligent samenwerken, en zijn soms erg empathisch. Voor mensen zijn dat dingen, die ze kunnen leren, als ze er 'van nature' minder talent voor hebben. En vanuit mijn perceptie moeten ze het ook leren. Ik heb ze namelijk zo ontworpen, dat ze uiteindelijk alles, maar dan ook alles, zullen doorgronden en begrijpen. Maar daarvoor moeten ze eerst in materie verblijven: in het universum, in het menselijk lichaam, in hun aardse biotopen. En niet iedereen zal erin slagen om in dat lichaam, in die materie, datgene te doen, wat ik hoop. Door angst bijvoorbeeld. De romantische liefde tussen twee mensen is daarvan

een mooi voorbeeld. In het begin is alles tussen de twee lovers onbevangen en hartstochtelijk. Maar dan treedt de angst in om de ander te verliezen, en onmiddellijk treedt er een verandering op in de liefde, die bedoeld is om elkaar te laten groeien en op elkaars weg te begeleiden en te ondersteunen. Mensen gaan er elkaar geruststellen, en elkaar opsluiten in afspraken die ze uiteindelijk als wurgend ervaren, of die hun energie tempert en hun schittering laat doven tot een meelijwekkend soort matheid.

Maar hoewel dit allemaal nogal verdrietig is, is ze dat dan weer vergeven, en uiteindelijk zullen we het in de toekomst weer terugbuigen naar die frisse beginstaat, als we de mensen die geleefd hebben vernieuwen en een nieuw lichaam geven dat qua bouwtekening gebaseerd is op hun oude lichaam. Voor wie het nog niet begrijpt: verliefdheid is de voorbode van het paradijs. En als de mens dan vernieuwd is, zal hij helpen om zijn leefomgeving te verbeteren tot een onvergankelijk niveau. Hij is vanuit dat perspectief het voorlopig einddoel van de evolutie, hij is er geestelijk gezien- de kroon op. En zo is het ook bedoeld. De moderne evolutiewetenschap beschrijft die geestelijke bestemming niet. De mens als belangrijk slotakkoord van de evolutie geldt als een fabeltje. Met name de door velen zeer gewaardeerde wetenschapper Richard Dawkins moet hier worden genoemd. Dawkins is een groot wetenschapper, hoor, maar er is iets boeiends aan de

hand. De bioloog is in discussie met iedereen die gelooft dat het heelal volgens een bepaald plan is ontworpen, dat de mens ergens toe dient in dat plan en dat er een intelligentie, een god is, die schuilgaat achter dat verhaal. Dat geloof heeft verschillende vormen. Sommige aanhangers wijzen evolutie af en noemen jullie creationisten. Anderen aanvaarden evolutie en geloven tegelijk in een scheppende intelligentie. Mijn verhaal hoort bij die laatste mogelijkheid.

Dawkins zegt dat mensen verkeerd denken wanneer ze de huidige mens als het vooraf bepaalde doel van de evolutie beschouwen. Zij kijken terug naar het ontstaan van de mens, de wereld en het universum, en concluderen dan dat die hele evolutie erop gericht was om de mens tot stand te brengen. Ieder evolutionair proces wordt gezien als een stap naar het doel: de organismes van vandaag de dag, inclusief de mens. Vooral de mens. Het moment dat dieren uit de zee kwamen en aan land gingen, is dan bijvoorbeeld een belangrijke stap in de geschiedenis van de evolutie van de mens. Ook sterren spelen hier een rol, want zonder sterren waren er nooit condities geweest die tot de mens hadden kunnen leiden. Dawkins gaat uit van evolutionaire processen zonder vooraf vastgesteld doel. Toeval speelt daarin een rol, maar natuurlijke selectie is volgens hem juist geen willekeurig proces.

De natuurkundige Stephen Hawking onderzocht een andere vraag: hoe een universum kan ontstaan. Hij gebruikte daarvoor modellen waarin kwantumfysica en zwaartekracht een rol spelen, en waarin universums uit zichzelf kunnen ontstaan. Wat hij daarbij 'niets' noemt, vraagt een natuurkundige toelichting. Het is geen eenvoudig verhaal waarin je alleen energie, ruimte en materie bij elkaar hoeft te zetten. Hawking zei, net als veel atheïstische collega-wetenschappers graag, dat hij voor het ontstaan van het heelal geen god nodig had. Zijn idee, niet origineel trouwens, is dat mensen er een godheid bij halen als ze dingen niet begrijpen of weten. Zijn eerste echtgenote Jane was overigens gelovig; hun opvattingen over geloof verschilden.

In de zienswijze van Dawkins en Hawking is er dus geen vooraf vastgesteld plan dat op de mens is gericht. Zij hebben voor hun verklaringen geen maker nodig. Dawkins beschrijft hoe erfelijke variatie, natuurlijke selectie en andere evolutionaire processen tot verandering leiden. Dat is wel degelijk ontwikkeling, maar zonder een voorgeschreven eindbestemming. Hoe waarschijnlijk het eerste ontstaan van leven was, is daarmee nog niet vastgesteld. Nadat leven ontstond, ontwikkelden levensvormen zich onder de omstandigheden van hun tijd. En zo ontstond uiteindelijk ook de mens. Er is een evolutionaire stamboom te maken, die ons terugvoert naar gedeelde voorouders met andere levensvormen. Ook bacteriën en

archaea maken deel uit van die geschiedenis. De soorten die nu leven, moet je daarbij niet aanzien voor onze rechtstreekse voorouders.

Dawkins doet iets wat ook andere wetenschappers doen: hij verbindt zijn wetenschappelijke verklaring met een filosofische conclusie over mijn bestaan. Maar een verklaring van evolutie zonder een vooraf bepaald einddoel is nog geen bewijs dat er achter het bestaan geen geestelijke bedoeling kan liggen. Daarover verschillen we. Ik zal twee citaten van Dawkins aanhalen.

Citaat 1: 'Biologische evolutie heeft geen favoriete afstammingslijn en geen voorgegeven einddoel. De evolutie kent vele voorlopige eindjes (het aantal levende soorten op het moment van waarneming), en er is geen andere reden dan menselijke eigendunk om welk daarvan ook als vooraanstaander of hoger dan alle andere te beschouwen. (…) Vooruitgang is beslist niet hetzelfde als een ontwikkeling richting de mens. De historicus moet ervoor waken een verhaal te componeren, dat ook zelfs maar enigszins lijkt toe te werken naar een menselijk hoogtepunt.'

Citaat nummer 2; 'Het is bijzonder verleidelijk om de ene soort te zien als schakel in de evolutionaire raamvertelling, en de andere als bijfiguren, figuranten, gastrolletjes.'

Er is een menselijke neiging om de mens in het middelpunt te plaatsen van de evolutie. Dawkins vindt dat antropocentrische ijdelheid en arrogantie. Hij ziet de mens als een uitkomst van evolutie zonder vooraf bepaald menselijk einddoel. Hij acht het bestaan van een schepper bovendien uiterst onwaarschijnlijk. Die laatste conclusie is iets anders dan de vaststelling dat evolutie geen mens als voorgeschreven eindpunt nodig heeft. Daar moeten zijn argumenten zorgvuldig uit elkaar worden gehouden.

Wat hij doet, is vanuit natuurlijke verklaringen redeneren over de waarschijnlijkheid van mijn bestaan. Daarbij gaat het om argumenten en beoordelingen van bewijs. Wie zegt dat mijn bestaan wetenschappelijk is weerlegd, zal die sterkere uitspraak moeten onderbouwen. Wie beweert mijn bestaan wetenschappelijk te hebben bewezen, heeft dezelfde verplichting. Maar mijn bedoeling kan verder reiken dan wat jullie met zulke methoden kunnen onderzoeken.

Maar als het over mij gaat, spreken sommige atheïstische wetenschappers stelliger dan hun argumenten rechtvaardigen. Wel dwingen een aantal wetenschappers mensen, die geen wetenschappelijke pretenties hebben, hun methodes op. Dat gaat ver. In sommige wetenschappelijke kringen lijkt het of je pas serieus wordt genomen als je tenminste gepromoveerd bent. Je moet eerst voldoen aan hun voorwaarden en

protocollen, voordat er naar je geluisterd wordt, en dan nog stuit je op een arrogantie, die echt in de hele historie van de wetenschap aanwezig is geweest.

Wat Dawkins doet is zijn redenering over mijn niet-bestaan aannemelijk maken. Hij redeneert over aannemelijkheid en waarschijnlijkheid, waarbij ik voor hem niet tot de aannemelijkheden behoor. Wetenschappers gebruiken waarschijnlijkheid overigens ook binnen hun onderzoek; dat is op zichzelf geen vlucht naar geloof. Maar wanneer zijn conclusie wordt gebracht alsof mijn afwezigheid bewezen is, wordt het verschil tussen een waarschijnlijkheidsargument en een bewijs uit het oog verloren. Zijn tegenstanders positioneert hij als ijdeltuiten, als mensen met eigendunk. Hij zelf is dat natuurlijk niet. Dat ik volgens hem vrijwel zeker niet besta, verdedigt hij met verschillende argumenten, waaronder het vermogen van natuurlijke processen om schijnbaar ontworpen complexiteit voort te brengen. Maar dat zulke processen bestaan, vertelt je nog niet alles over mijn mogelijke verhouding tot die processen.

De mens als centraal doel van de schepping zien, is in hun ogen dus hooghartig en ijdel. Aldus Dawkins en zijn geestverwanten. Belachelijk vinden ze het. IJdel. Maar de mens voorstellen als nietig en als een toevallige gril van de evolutie, een zinloze en toevallige speling van lot en genen, daar zit iets van valse bescheidenheid in. Ik word altijd wat vrolijk van die neiging van mensen om

bescheidenheid te veinzen, bijvoorbeeld over hun menszijn, alleen maar om anderen van hun geloof te overtuigen. ‘Langs de weg van ingetogenheid en bescheidenheid probeer ik je mijn ideeën over te laten nemen. Look at me, I am so humble.’ ‘Kijk eens hoe bescheiden mijn levensvisie is in vergelijking met die van anderen, die het anders zien.’ Is dat niet ijdel?

Men vindt zichzelf namelijk helemaal niet zo betekenisloos. Kijk maar eens hoe men mensen vereert die een prestatie leveren. Nobelprijzen in de wetenschap, Pulitzerprijzen, wereldbekers in de sport, Golden Globes voor film en televisie en Grammy’s voor muziek wijzen er nu niet bepaald op dat mensen zo bescheiden zijn over het menszijn: ook atheïsten plaatsen dat, wat mensen goed kunnen, op een voetstuk. Geeft allemaal niet, maar het maakt duidelijk dat ook mensen die geen kosmisch doel aannemen, menselijke prestaties betekenisvol vinden. Maar goed, ik negeer het nu verder.

Wanneer je als mens doodgaat, gaat het geestelijke bewustzijn met ervaringen en herinneringen dat je bent een vonk van mijn licht ontmoeten. In dat licht zal gelouterd worden wat gelouterd moet worden. Vuur, licht en hitte zijn soms nodig om een sieraad van iets te maken. Stel dat iemand moorden heeft gepleegd tijdens zijn leven, dan zal de ontmoeting met mijn licht en energie na zijn dood hem zoveel inzicht verschaffen, dat hij een diep verdriet en berouw ervaart. En omdat hij

geen gevangene meer is van het materiële menselijke lichaam is hij ook geen gevangene meer van een breinstructuur en conditioneringen, die tot moorden leidde. Hij zal daarvan loskomen.

Ik loop op zaken vooruit. Maar het geeft niet. Het is wel goed dat je weet waarom ik überhaupt aan dit hele project ben begonnen. Je gaat niet zomaar voor je lol aan de gang in een universum als dat van jullie. Dat er een doel schuilgaat achter mijn werk is intussen wel duidelijk, hoop ik. Dat doel is: de wetten van vergankelijkheid doorbreken met onvergankelijke liefde en creativiteit. Met de mens als tussenschakel, als een middel in dat proces. En denk nou niet: dat bestaat niet, vergankelijkheid doorbreken. Dan denk je te driedimensionaal. Zelfs Stephen Hawking, een toegewijd atheïst en bepaald briljant, onderzocht modellen met meer dimensies dan de drie ruimtelijke dimensies die jullie rechtstreeks ervaren. In elf dimensionale modellen gaat het om tien ruimtelijke dimensies en één tijdsdimensie. Het bestaan van zulke extra dimensies is niet vastgesteld. Mijn geestelijke werkelijkheid hoef je met die theoretische dimensies ook niet gelijk te stellen. Ik gebruik dit voorbeeld om je eraan te herinneren dat je dagelijkse voorstelling van ruimte niet vanzelf alle mogelijkheden omvat. Jullie waarneming van het bestaan is beperkt.

Ik wist van tevoren al wel dat de gevallen morgenster, zoals bepaalde schrijvers mijn tegenstander noemen, een poging zou doen een rijk te bouwen in jullie universum, waarin de dood alles zou vernietigen. Hij is niet de schepper van dit universum hoor; hij kan immers niet scheppen. Wel kan hij destructie voegen in bestaande zaken. Dit kan je vergelijken met iepenziekte of de vogelgriep, en bij mensen met kanker of gekke coronavirussen. Hij heeft het vermogen om processen zo te beïnvloeden dat ze destructief worden. Hij gebruikt iets noodzakelijks als celdeling om mensen ziek te maken. Heeft hij die vermogens dan wel? Ja, hij komt immers uit de geestelijke werkelijkheid van mijn heilige berg. Hij weet natuurlijk wel iets. Hij vertelt anderen, mensen en geestelijke wezens, wezens uit andere dimensies dus, graag dat ze godgelijk kunnen worden. Hij weet dat dat niet kan, maar wel dat je bepaalde methoden kan gebruiken die ik gebruik. En dat doet hij dan ook.

Ik wist dus al vóór de oerknal dat hij een poging zou doen om het universum dat uit onze confrontatie zou ontstaan tot zijn rijk te maken, precies zoals Voldemort dat probeert in Harry Potter's wereld. Er waren cherubijnen en engelen die mij vroegen om dit om te buigen en af te wenden. In het uitdijende universum, waarin deeltjes en materiële bouwstenen zich later zouden verbinden tot atomen, sterren en planeten, zou ik een groter plan dan het zijne gestalte gaan geven. Toen

hij dat ontdekte –voor zijn gevoel veel te laat-, en merkte dat ik uit klevende stofdeeltjes, protoplaneetjes en meteorietinslagen leven had geschapen op een planeet die ik hielp ontwikkelen, jullie aarde, werd hij woedend. Door die woede kwam het uiteindelijk tot zijn val op aarde. Dat was dus de latere gebeurtenis, na zijn verdrijving van de heilige berg en het ontstaan van jullie universum.

Je moet weten dat cherubijnen, als ze kwaad worden, volledig veranderen van identiteit. Ze veranderen van liefde in wraakzucht en haat. Van een natuurgebied in een industrieterrein waar niets meer kan groeien. Begrijp je?

Hij viel uit de hemel op aarde, en dat was een bijzonder tragische gebeurtenis. Ik zal je niet vermoeien met de taken die cherubijnen in andere dimensies hebben. Ooit was hij een veelbelovende cherubijn. Hij had een enorme geestelijke schoonheid. Daarom noemden we hem de morgenster. Bij zijn eerdere val, toen hij mijn heilige berg verliet, werd dat de gevallen morgenster. Nu kwam daar zijn val op aarde bij.

Sindsdien doet hij zijn stinkende best om de aarde te vernietigen. Het liefst had hij dat met grote snelheid gedaan. Maar natuurlijke processen laten zich moeilijk sturen. Hij heeft lang moeten wachten, voordat hij daadwerkelijk in actie kon komen. Miljarden jaren in

jullie tijdsberekening. Maar nu kan hij meters maken. En dat doet hij. Hij heeft het allemaal heel briljant opgezet.

Om mijn boodschap te elimineren, heeft hij het zo geregeld, dat er talloze godsdiensten en spirituele stromingen zijn waardoor mensen zijn gaan denken dat ik niet besta, maar een bedenksel van mensen ben. Ook heeft hij zoveel gif gestrooid in de ontwikkeling van het christendom, dat er van alles is misgegaan bij vertalingen en de boodschap zelf. Hij heeft de Joodse oorsprong van mijn verhaal zo vermengd met Romeins en Grieks erfgoed, dat het meer een Hellenistische filosofie werd dan een bijbels verhaal. En wel zo dat mensen zijn gaan denken dat ik hoor bij een kerk die een geschiedenis van kortzichtigheid en dogma's vertegenwoordigt; dat ik verantwoordelijk ben voor inquisitie en antisemitische bloedbaden. Er zijn door de tegenstander in de wereld zoveel ideeën verspreid, dat het voor mensen bijna onmogelijk is geworden om nog iets van mijn boodschap te begrijpen. En de verwarring zit niet alleen in de atheïstische hoek. Ze zit overal, ook in het christendom, dat maar star blijft vasthouden aan dogmatische visies op de bijbel, waartegen anderen zich dan weer afzetten. Iedere speelsheid en frivoliteit lijkt te moeten worden verboden.

De tegenstander bemoeit zich ook graag met destructieve uitvindingen. Bommen, auto's die CO2 uitstoten, olie en plastic voor de vervuiling van oceanen, heersers die

megalomaan worden en ga zo maar door. Hij brengt op die manier de politieke en sociale structuren van de wereld stapje voor stapje onder de voet van de destructie. En hij geniet van de traagheid van het proces. Dat proces zou ik kunnen stoppen, maar ik doe niet aan symptoombestrijding. Het gaat mij om de eeuwigheid, niet om een snelle beëindiging van iets dat als een feniks kan herrijzen als je het verbrandt. Zijn destructieve heerschappij moet aan haar eigen gevolgen ten onder gaan. Ook hijzelf gaat daarin ten onder, omdat hij afhankelijk is geworden van wat hij vernietigt. Daarna volgt zijn loutering in wat jullie de poel van gif en zwavel noemen. Uiteindelijk zal ook hij de destructie doorzien en weer met mij verzoend worden. Het is een leerproces, en er is geen beter leerproces dan ervaringsleren. Ik merk dat ik in herhaling val om dat uit te leggen maar zo is het wel.

Het is eigenlijk allemaal vrij simpel. Ik had een wezen nodig dat mijn plannen zou verwezenlijken. Dat is de mens geworden. Om een mens te krijgen had ik eerst zijn voorlopers nodig; primaten in jullie woorden. Die ontwikkelden zich vanuit oudere vormen van zoogdieren. Daarvoor waren er de verre voorouders van de zoogdieren, vroege gewervelden en nog veel oudere meercellige en eencellige levensvormen. Verder: cellen, moleculen, enzymen, quarks, lichtdeeltjes, aantrekkingskracht en al die dingen die je uit de biologie, natuurkunde en scheikunde wel kent. Om die te krijgen heb je dan weer een universum nodig. In al die dingen is voorzien. Het is niet zo dat ik me met elke afzonderlijke gebeurtenis heb bemoeid. Ik heb na de hete oerknal processen in een richting geleid en daar grijp ik van tijd tot tijd op in, om dingen in de richting van een plan te leiden dat uiteindelijk iedereen gelukkig zal maken. De tegenstander probeert dat plan trouwens tegen te werken, dus ik heb mijn creativiteit er volledig bij nodig. En mijn liefde, want zonder liefde geen passie, en zonder die passie hou je het geen miljarden jaren vol. Al voelt dat voor mij anders, want ik bevind mij binnen jullie universum, waar tijd relatief is, en in de geestelijke werkelijkheid daarbuiten, waar jullie tijdrekening niet geldt. Dat ik het over getallen, jaartallen en aantallen heb, is een concessie aan jullie.

Ik zal uitleggen hoe ik te werk ben gegaan in jullie uitdijende universum. Luister maar. Volgens jullie huidige berekeningen bestaat het universum ongeveer 13,8 miljard jaar. Ik weet natuurlijk precies hoe het allemaal gegaan is, maar ik zal, om het begrijpelijk te houden, jullie inzichten over de ontwikkeling van het heelal en het leven even volgen. Ik zal aangeven waar ik heb ingegrepen en waar de natuur haar eigen werk deed. De natuur zelf heeft geen bewust plan. Het is een verzameling processen waarin natuurwetten en toeval hun werk doen. Daar hebben jullie wetenschappers een punt. De bedoeling die ìk ermee heb, kunnen zij daarmee nog niet vaststellen.

Deeltjesgedoe. Protonen, neutronen. Exploderende sterren. Rondzwervend gesteente. In die heerlijke uitgestrekte ruimte van het uitdijende universum. Ik weet hoe ik daarin schoonheid kan laten ontstaan zonder zelf iets te vernietigen. Wat ontstaat, kan door natuurlijke processen ook weer uiteenvallen. En wat uiteenvalt, kan bouwstoffen leveren voor iets nieuws.

Het scheppingsverhaal uit Genesis lijkt voor jullie een mythe, maar dat is een verhaal waar ik me behoorlijk mee heb bemoeid. Er zit veel waarheid in. Omdat ik voelde aankomen dat een menselijke schrijver door de morgenster flink gestoord zou kunnen worden bij het opschrijven van de beelden die ik telepathisch doorstuurde, heb ik wat voorwerk gedaan door in

oudere verhalen alvast wat dingen vast te leggen. In de overlevering rond het Gilgamesj-epos bijvoorbeeld, die aan de uiteindelijke tekst van Genesis voorafging, heb ik verhalen laten opschrijven die later door de Genesis-schrijver goed waren te gebruiken. Zodat hij, als hij in de 'beliefs' van zijn cultuur verdwaalde, in ieder geval de goede dingen zou zeggen. Je moet mensen soms op verschillende manieren aansturen. Maar goed, ben je klaar voor het verhaal van schepping en evolutie? Ik ga van start.

Jullie kunnen de geschiedenis van het heelal terug volgen tot een ontzettend hete en dichte vroege toestand. Of het allereerste begin werkelijk een singulariteit was, weten jullie niet. Sommige van jullie berekeningen lopen daar tegen hun grenzen aan. Hoewel jullie spreken van een knal, was het geen explosie met een geluid dat ergens buiten het heelal te horen viel. De ruimte zelf dijde uit.

In een heel vroeg stadium gebeurde dat buitengewoon snel. Niet voor mijn, maar wel voor jullie begrip. Hoewel ik mij in jullie voorstelling kleiner kan maken dan quarks, is het universum een ballonnetje in mijn hand. Bij wijze van spreken, want ik heb natuurlijk geen hand, ook al spreken jullie heel antropomorf van Gods hand. Ik ben evenmin een deeltje waarvan jullie de afmetingen kunnen meten.

Jullie zijn trouwens erg bezig met het ontstaan van het heelal. Jullie publiceren over zwarte gaten, over donkere

materie, quarks, hadronen, leptonen en ga zo maar door. Maar er is nog veel dat jullie niet weten; hoewel jullie dat dan weer wel weten. Een voorbeeldje uit jullie eigen wetenschap. Jullie onderscheiden verschillende soorten elementaire deeltjes en onderzoeken hoe die zich gedragen. Maar weten welke soorten er bestaan, is iets anders dan alle afzonderlijke deeltjes in het waarneembare heelal tellen. En over wat zich buiten jullie waarnemingsgrenzen bevindt, kunnen jullie nog veel minder zeggen.

Wat jullie aardig hebben gedaan, is de datering van de geboorte van de zon. Zo'n 4,6 miljard jaar geleden. De aarde vormde zich in de daaropvolgende tientallen miljoenen jaren en is ongeveer 4,54 miljard jaar oud. Daar heb ik me destijds mee bemoeid. Een simpele interventie in een natuurlijk proces. Ondenkbaar voor mensen, maar voor een godheid een eenvoudige realiteit. Ik had immers een planeet nodig voor mijn plannen. Ik kon redelijk goed gebruikmaken van de natuur en moest een beetje goochelen met zwaartekracht, magnetisme en dergelijke, maar dat ging relatief vrij gemakkelijk. De aarde zou gewoon een planeet als ieder ander kunnen zijn, maar ik heb me ermee bemoeid, zodat zij de blauwe planeet kon worden. Zonder mijn bemoeienis hadden haar baan en omstandigheden anders kunnen uitvallen. Maar ik heb me ermee bemoeid, en nu kon ik iets moois maken van stofdeeltjes die zich rondom de jonge zon bevonden.

Van deeltjes weten jullie dat ze elkaar kunnen aantrekken of afstoten door de krachten in de natuur. Onder geschikte omstandigheden kunnen stofdeeltjes aan elkaar blijven kleven. Zo vormen ze samen poreuze steentjes. Via verschillende groeiprocessen ontstaan grotere brokken en uiteindelijk planetesimalen: bouwstenen van planeten, die kilometers groot kunnen worden. Door botsingen en onderlinge aantrekking groeien sommige daarvan uit tot protoplaneten. Die ondergaan heftige inslagen van gesteente uit de ruimte en bovendien botsen ze op elkaar. Het ziet er heel heftig uit, en dat is het ook.

In de loop van tientallen miljoenen jaren groeien sommige van deze lichamen uit tot planeten die hun omgeving steeds sterker beheersen. De minuscule stofdeeltjes van het begin zijn de bouwstenen van planeten. Dat is misschien wel een van de mooiste dingen van onze natuur. Dat micro macro kan bouwen, en dat macro uiteen kan vallen in micro. Om een planeet met jullie condities te krijgen, moest er nog wel aan een aantal voorwaarden worden voldaan. De afstand tot de zon was bijvoorbeeld van belang. Ik zorgde dat de aarde binnen een zone kwam te liggen waar vloeibaar water aan het oppervlak mogelijk was. De dampkring en het daarmee samenhangende broeikaseffect hielpen de temperatuur geschikt te houden. Zo kreeg de aarde gaandeweg de omstandigheden die ik voor mijn plannen nodig had. Genesis vertelt dat in beelden van hemel en

aarde, licht en duisternis. Het geeft jullie geen natuurkundige beschrijving van planeetvorming.

Hoe ging het verder? In het begin was de aarde erg heet. Ik moest daar iets mee, want doordat de boel te warm was, kon water aan het oppervlak nog niet als vloeistof blijven bestaan. Er was wel waterdamp, en dat water had ik nodig om leven te scheppen. De aarde moest eerst afkoelen. Toen kon de waterdamp condenseren en als regen neervallen. Door een voor jullie onvoorstelbare regenval verzamelde zich water aan het oppervlak en konden oceanen ontstaan. Een deel van het water kwam uit het binnenste van de aarde, een deel werd aangevoerd met waterrijk materiaal uit de ruimte. Ik hoefde er niet zo veel voor te doen; alleen even bewaken dat de omstandigheden zich in de juiste richting ontwikkelden en dat er voldoende vloeibaar water beschikbaar kwam.

De aarde werd een vulkanische planeet. Haar korst ontwikkelde zich en werd later door bewegende platen voortdurend veranderd. Langs scheuren en spleten in de oceaanbodem kan water naar beneden dringen, door heet gesteente worden verwarmd en weer omhoogkomen. Rond zulke hydrothermale bronnen liet ik de eerste levensvormen ontstaan. Jullie onderzoeken die omgeving als een van de mogelijke plaatsen waar het leven begonnen kan zijn. Ik vertel je hier waar ik aan het werk ben geweest.

Pioniersorganismen. Vroege cellen en de voorlopers van de systemen waarmee levende wezens hun erfelijke informatie bewaren en gebruiken. De wereld rondom die hydrothermale bronnen is een wereld van onder meer ijzer en zwavel. Zo'n wereld kan rijk zijn aan mineralen met fosfor, mangaan en ijzer, en aan opgeloste gassen zoals koolstofdioxide, waterstof en methaan. Stoffen en energie waarmee ik iets kon beginnen.

Hoe is die erfelijke informatie dan ontstaan? vraag je je misschien af. Een klein beetje scheikunde. Niet te veel, want het is altijd een beetje een technisch verhaal, en voor sommigen dan ook saai. Jullie erfelijke informatie ligt opgeslagen in DNA. De bouwstenen hiervan zijn — met een moeilijk woord — nucleotiden. Die bestaan uit een stikstofhoudende base, een suiker en een fosfaatgroep. Ook RNA is opgebouwd uit nucleotiden, al zijn er verschillen in de bouwstenen. Ik gebruikte kleimineralen als oppervlakken waarop organische bouwstenen bij elkaar konden komen en reageren. De volgorde van de nucleotiden draagt erfelijke informatie. De genetische code is het systeem waarmee de cel bepaalde reeksen van die bouwstenen vertaalt naar de bouwstenen van eiwitten.

Hoe ontstond DNA precies? Na verloop van tijd ontwikkelde ik complexe organische moleculen. Organisch betekent hier overigens niet dat een molecuul leeft. Ook buiten levende organismen kunnen organische

stoffen ontstaan. Ik liet systemen ontstaan waarin RNA een rol speelde bij het bewaren van informatie en het bevorderen van chemische reacties. Zo kon het vermogen om informatie te kopiëren zich ontwikkelen. Dat is hoe ik werk: ik inspireer en 'beziel' de natuur om zelfwerkzaam een doel te bereiken. Met dat bezielen bedoel ik hier dat ik processen richting geef. Ik zeg daarmee niet dat ieder RNA-molecuul een menselijke ziel heeft. Later ontstonden systemen waarin DNA de erfelijke informatie bewaarde en RNA een rol speelde bij de aanmaak van eiwitten. In levende organismen worden namelijk allerlei eiwitten aangemaakt, met verschillende functies. Best veel. En zo kreeg het leven een steeds uitgebreider systeem om informatie te bewaren, door te geven en te gebruiken. Jullie onderzoeken nog hoe die ontwikkeling precies is verlopen. Ik beschrijf hier mijn aandeel daarin. Mooi hè? Ik ben er nog steeds trots op. Zo schiep ik namelijk de belangrijkste basis voor de uiteindelijke kroon op de schepping: de mens. In de verre voorgeschiedenis van de mens hadden ook kleimineralen dus hun werk gedaan. Het is daarom dat ik de Genesis-schrijver heb laten opschrijven dat ik de mens uit het stof van de aardbodem maakte. In dat beeld lag een veel langere geschiedenis besloten dan jullie toen konden begrijpen.

Ik zou je nog meer kunnen vertellen, maar het wordt allemaal echt te technisch. Bijvoorbeeld over de vorming van membranen, waardoor er een onderscheid kon

ontstaan tussen de binnenkant van een vroege cel en haar omgeving. En over de manier waarop vroege levensvormen zich konden verspreiden buiten de omgeving waarin ze waren ontstaan. En dat ik de natuur het metabolisme liet ontwikkelen, de stofwisseling die bepalend is voor het onderhouden van leven op aarde. Levende organismen nemen stoffen en energie op, zetten die om en geven afvalstoffen en warmte af. Daarnaast kunnen ze zich voortplanten en hun erfelijke informatie doorgeven. Zo heb ik de complexiteit kunnen helpen ontwikkelen die jullie wetenschappers verklaren door mutatie, natuurlijke selectie en andere evolutieprocessen. Daarin speelt toeval een rol, maar natuurlijke selectie is geen willekeurig proces. Ik ben trouwens niet geïrriteerd over jullie verklaringen. Ik vind het best mooi dat jullie zoveel van deze processen hebben kunnen doorgronden. Het toont maar aan dat de mens een zeer slim wezen is, en zo heb ik jullie uiteindelijk ook gemaakt. Jullie grootste uitdaging zal erin liggen om mij straks weer te omarmen. In begrijpen dat er wel degelijk een intelligentie werkzaam is in de dingen. Met een doel.

Met de vorming van oceanen en de ontwikkeling van leven heb ik je veel meer verteld dan alleen dag twee uit Genesis. Daar wordt gezegd dat ik een scheiding tussen de wateren aanbracht. Zie die dagen als de beelden waarin ik mijn verhaal liet vertellen. De lange geschiedenis achter die beelden heb ik je hier een stukje laten zien.